

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ : **Ἐξωτερικοῦ :**
 Ἑτήσια . . . δρ. 8,— Ἑτήσια . . . φρ. 10,—
 Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος . . . 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἀπριλίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 21

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ὁ δημοφιλὴς τζόκευ.

Ἐξ μῆνες εἶχον περάσῃ, ἀπὸ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἵπποδρoμίαν τῶν Σαμπλόν, καὶ ἡ περίοδος αὐτῇ ὑπῆρξε διὰ τὸν μικρὸν τζόκευ τελείως εὐδαίμων. Ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἄλλην, ὁ Μπόμπης εἶχε γίνῃ, προσωπικότης. Τοῦ ἐβγαζαν τραγούδια, ὠμιλοῦσαν δι' αὐτὸν παντοῦ, ὁ δὲ δημοσιογράφος Οὐέλπολ ἔγραφε πρὸς τοὺς συμπατριώτας τοῦ Ἀγγλous: «Νομίζω ὅτι ἡ Ἀκαδημία ὅλ' ὁλόκληρη μετ' ὀλίγον ὡς θέμα διαγωνισμοῦ τὸ ἐγκώμιον τοῦ τζόκευ τοῦ κ. Λωζάν. (Ἱστορικόν).

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ θρίαμβος αὐτὸς μετέβαλεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν θέσιν τοῦ Μπόμπης εἰς τὴν οἶκον τοῦ δουκός.

Οἱ ὑπηρεταί, συνειθισμένοι ὅπως εἰ κύριοι νὰ κολακεύουν τὸν ἰσχυρὸν τῆς ἡμέρας, ἄρσαν κατὰ μέρος τὸ παλαιὸν των μῆτος καὶ δὲν ἤξευραν τώρα πῶς νὰ περιποιηθῶν τὸν μικρὸν εὐνοούμενον τοῦ κυρίου των.

Καὶ αὐτὸς ὁ δοῦξ τὸν ἐπαιρνε πάντοτε μαζί του, ἐνδεομένον πολυτελέστατα. Ἐπιδεικνύων τὸν τζόκευ του, ἤθελε νὰ ὑπευθυμίζῃ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ εἰσηγητὴς τῶν ἵπποδρομιῶν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀλλὰ κατ' αὐτὸν τὸν πρόπον συνέβαλλεν εἰς τὴν αὐξοῦσαν ὀλοῦν δημοτικότητά

τοῦ Μπόμπης, τοῦ ὁποίου ἡ κομψὴ μεταξίνη στολή, μετὰ χρώματα τοῦ δουκός, ἡ τρυφερά ἡλικία καὶ ἡ ἐξωτικὴ ὄψις ἐνάμυναν παντοῦ μεγάλην ἐντύπωσιν.

Ὁ Μπόμπης ἐδέχθη μετὰ τὴν συνήθη του ἀπάθειαν τὴν ἀπότομον αὐτὴν μεταβολὴν τῆς τύχης. Δὲν τὸ πῆρε καθόλου ἐπάνω του καὶ, χωρὶς νὰ κάμνῃ, ὅπως τοῦ ἤρτεον ἄλλοτε, τὸν λόρδον καὶ τὸν

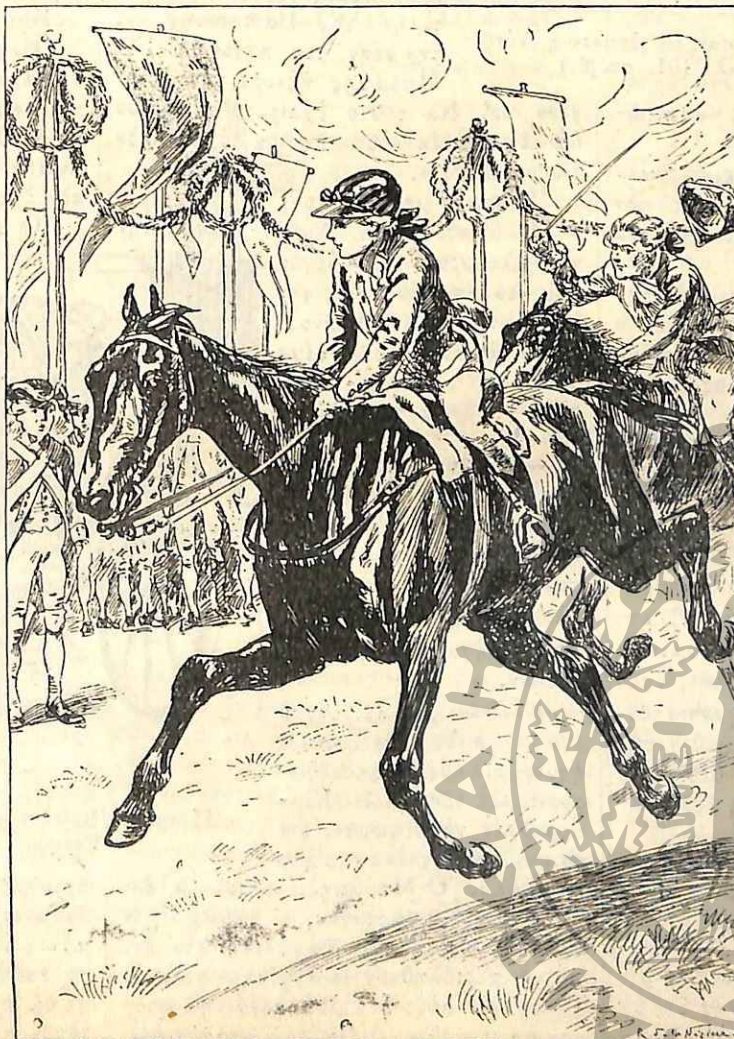
μεγιστᾶνα, ἤρκεϊτο φρονίμως νὰ πολλαπλανῇ τὴν εὐχρηστίαν τῆς νέας του θέσεως.

Συνηροῦντο, οἱ ὁ γηραιὸς τοῦ διδάσκαλος Τσάρλεϋ καὶ ὁ Πέρτενερ ἦσαν εἰ κύριοι αἵτιοι τοῦ θριάμβου του. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμπορουσε νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν ἱππογυμναστὴν ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην, περιέβαλλε τώρα τὸ ἄλογόν του μετὰ τὴν τρυφερωτέραν στριγγὴν. Μολονότι θὰ ἤμπορουσε νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ὑπηρετάς τοῦ σταύλου, δὲν ἐπέτρεπεν εἰς κανένα νὰ ἐγγίξῃ τὸν Πέρτενερ. Μόνος του τὸν ἐπεριποιεῖτο, τοῦ ἐδίδοε τὴν τροφὴν του, τὸν ἐβγαζε περίπατον καὶ ἠκολούθει πιστῶς τὰς ἐδηγίας, τὰς ἐποίας τῷ εἶχε δώσῃ ὁ Τσάρλεϋ. Εἶχε δὲ τὴν ἱκανοποίησιν νὰ βλέπῃ τὸ ὥραϊον ζῶον διατηρούμενον εἰς ἄκραν ὑγείαν καὶ ἀκμήν.

Τὸ ἴδιον ἐκείνῳ καλοκαίρι, ἐγείναν καὶ ἄλλαι ἵπποδρομιαί εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Σαμπλόν καὶ εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρείως. Πανταῦ δὲ καὶ πάντοτε ἐνικεῦσεν ὁ Πέρτενερ, πρὸς μεγάλην χάραν τοῦ δουκός, ὁ ὁποῖος, χωρὶς εἰς τὰ μεγάλα στοιχήματα ποῦ ἐβαζεν, εἶχε τώρα ἕνα εἰσόδημα σπάνταστον.

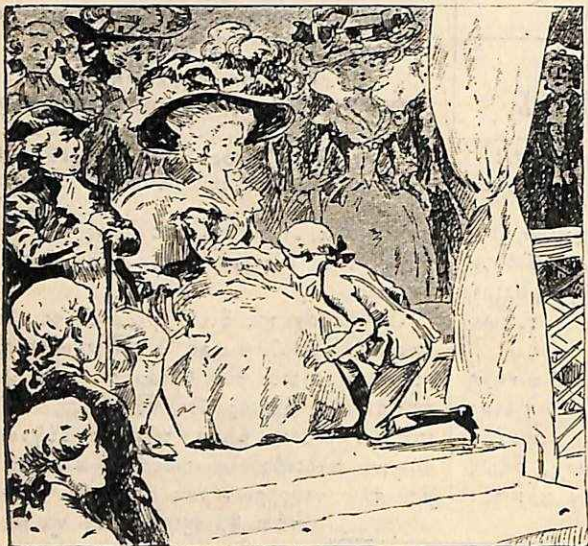
Δυστυχῶς, αἱ εὐκαλοὶ αὐτοῦ νίκοι ὀλίγον διήρκεσαν, διότι, ἀπεδειχθείσης πλέον τῆς ἀναμφισβήτητου ὑπεροχῆς τοῦ Πέρτενερ, οἱ ἄλλοι Γάλλοι εὐκατερίδαι ἐπεφυλόθησαν νὰ φέρουν καὶ αὐτοί, ὅπως ὁ Λωζάν, ἄλογα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἐδέχοντο στοιχήματα.

Ἐκτὸς τούτου, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ἐβλέπε

«Ἐφθάσε πρῶτος εἰς τὸ τέρμα . . .» (Σελ. 160, στ. γ')

μέ καλὸ μάτι αὐτὴν τὴν καινοτομίαν, ἢ ὅποια ἐδίδεν εἰς τοὺς αὐλικούς του τὴν εὐκαιρίαν νὰ παίζουσιν ὑπέρογκα ποσά. Κάποτε μάλιστα, διὰ ν' ἀποδοκιμάσῃ πλαγίως τοὺς παίκτας, εἰς μίαν ἵπποδρομίαν, ὅπου ἐτέθησαν στοιχήματα ἐκατοντάδων χιλιάδων, αὐτὸς ἐστοιχῆσεν μάλιστα... μόνον εἰς ἀσφάλειαν. Ἡ βασιλικὴ ἀποδοκιμασία ἐννοήθη καὶ ἐκ-

«Παράσθη τὴν χεῖρα, τὴν ὅποιαν τῷ ἔτεινεν ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης...» (Σελ. 161, στ. β').

τοτε οἱ ἵπποδρομῖαι ἐγίνοντο σπανιό-
τερα.

Ἐκ τούτου ὁ Μπόμπης ἔμεινε σχι-
δὸν ἄρχος καὶ ἄρα ἐπεριποιεῖτο τὸν
Πέρτενερ, δὲν ἤξευρε πλέον πῶς νὰ
περάσῃ τὸν καιρὸν του.

Ἐν ἀπόγευμα, ἐνῶ ἐπλητταν εἰς τὴν
αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ὁ δούξ Λωξέν, ὁ
ὅποιος ἐξήλθεν ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ἡ-
τοιμάζετο νὰ νανηθῇ εἰς τὴν ἄμαξάν του,
τὸν ἐφώνασε.

— «Ἐλὶα μαζί μου, Μπόμπη, τοῦ εἶπε
μειδιών. Ἀνέβα ἀπὸ πίσω, στή θέσι τοῦ
Γκριμῶ... Ὁ ἰδῆς σήμερα κάτι τι, ποῦ
ὅλ' οὐ διασκεδάσῃς.

Περιχαρῆς ὁ μικρὸς τζόκευ ἐτρεξεν
εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐφόρεσε τὴν πρα-
σίνην μεταξωτὴν στολὴν του καὶ τὸ κα-
σκέτον του μετὰ τὴν μεγάλην προμετω-
πίδα, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου
τὸν ἐπερίμεναν οἱ δούξ φορὼν τὰ γάντια του.

Ὅταν ἐπληττασεν εἰς τὸ ὅπισθεν τῆς
ἀμάξης, διὰ νὰ νανηθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ
λακέ, ὁ Γκριμῶ ποῦ τὸν εἶδε, δὲν ἐδά-
σταξε.

— Παλῆσπαιδο, ἀλήθεια καὶ ἀπ' ἀλή-
θειας, ἐμυρομυροῦσε. Τώρα ὅλος ὁ κόσμος
εἶνε γι' αὐτόν!...

Καὶ ἡ ἄμαξά ἐξεκίνησε μετὰ τὸν Μπό-
μπην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Γκριμῶ. Ὁ μι-
κρὸς τζόκευ ἐνέμισε κατ' ὀρχὰς ὅτι ὅλ'
ἐπῆγγαιναν εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλ' ἄμα
ἐφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Σαιν-Κλύ, ὁ
Λωξέν διέταξε τὸν ἀμαξήλατὴν του

νὰ διευσθυθῇ πρὸς τὸν πύργον Μπα-
γνατέλ.

Ὁ πύργος αὐτὸς εἶχε κτισθῇ ὑπὸ πα-
ραδόξους περιστάσεις, μαρτυροῦσας τὴν
μηνίαν τῶν στοιχημάτων ποῦ ἦσαν τῆς
μόδας ἐκείνων τὴν ναίρην.

Ὁ κόμης Ἀρτουᾶ εἶχεν εἰς τὸ δά-
σος τῆς Βουλῶνης ἐν εὐλόπιδον. Ἐστει-
χημάτιζε λοιπὸν μετὰ τὴν Βασιλίσσαν χι-
λιάς λίθρας, ὅτι ὅλ' ἐκίπεν
ἐκεῖ ἕνα παλάτι ἐντὸς ἑξ ἑ-
βδομάδων.

Ἐθαλεν ἐνεακοσίους ἐρ-
γάτας, οἱ ὅποιοι εἰργάζοντο
νυχθήμερον. Καὶ ἐπειδὴ ἔλει-
παν τὰ ὑλικά, περιπολῖαι
ἐλθετῶν σωματοφυλάκων ἔ-
πιαναν εἰς τοὺς δρόμους ὅσα
κάρρα εὗρισκαν φορτωμένα
μετὰ ἀγκωνάρια, ἀσθέστην,
τοῦδ' ἀκτλ. Εἶνε ἀληθές, ὅτι
τὰ κατασχιστόμενα ἐπληρώ-
νοντο ὁ λαὸς ὅμως εἶχε γίνῃ
ἀνάστατος διὰ τὴν αὐθαιρε-
σίαν.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν
ἑξ ἑβδομάδων, ὁ κόμης ἐδίδε
μῖαν λαμπρὴν ἐορτὴν πρὸς
τιμὴν τῆς Βασιλίσσης εἰς
τὴν νέαν του κατοικίαν. Ὁ
Μπόμπης ἤξευρε τὴν ἱστο-
ρίαν καὶ διὰ τοῦτο ἐχαίρετο πολὺ ποῦ
ὅλ' ἐδίδεκεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ μυθικὸν
ἐκεῖνο παλάτι.

Ἐφθασαν μετ' ὀλίγον.

Ἡ ἄμαξά τοῦ κ. Λωξέν διήλθε τὴν
καταγέλουσαν τοῦ πύργου
καὶ τὸν ἀπεβίβασε εἰς τὸν
κῆπον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

Ὁ μικρὸς τζόκευ εἶχε
μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του,
ἀλλ' ὁ κύριός του τὸν ἐ-
φώνασε.

— Κατέβα, τῷ εἶπε, καὶ
ἀκολούθει με.

Περιχαρῆς ὁ Μπόμπης
ἠκολούθησε τὸν κύριόν
του εἰς μίαν ἐκτεταμένην
πρασινὰν, ὅπου εἶδε λαμ-
πρὰν ὁμήγουριν κυριῶν καὶ
κυριῶν.

Ἐκείνων τὸν καιρὸν, ὁ
ἐξωφρενισμὸς τῶν συρμῶν
ἠτοξοφάμιλλος πρὸς τὸν ἐξω-
φρενισμὸν τῶν ἰδεῶν. Εἰμ-
πορούμεν νὰ εἰπωμεν, ὅτι
τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἦτο
ἡ τρέλλα. Ὁ Μπόμπης ἐκτύπα μ' ἐλ-
πλήξιν τοὺς μεγαστάνας, οἱ ὅποιοι εἶχον
ἐγκαταλείψῃ τὴν κομψὴν αὐλικὴν στολὴν,
διὰ νὰ περιβληθῶν τὸ ἀγγλικὸν φράκον.
Τὸ φράκον αὐτὸ ἦτο ἀπὸ κόκκινῃ, ποό-
χαν μετὰ μεγάλα κομβία ἀπὸ χαλκὸν ἐπί
χρυσον.

Αἱ κυρίαι πάλιν ἐφορεῦσαν μᾶλλον

ἀπλὰ καὶ κομψὰ φορέματα. Ἀλλ' ἡ
τρέλλα τῆς ἐποχῆς ἐξεδηλοῦτο εἰς τὰς
κομμώσεις των. Ἦσαν τόσοι ὑψηλαί,
τεράστιαι, ὥστε ὑπερβώθησαν νόφαιρέ-
σουν τὰ καθίσματα τῶν ἀμαξῶν, διαφύ-
ρετὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ χωρέσων!

Ἡ κυρία Ματιγνιόν, καὶ ἡ, εἶχε κτενι-
σθῇ ἡ λαζαρντινιέρ. Περιέβαλε δὴλαδὴ
τὸν κόττον τῆς μ' ἐν μαυροκόκκινον ὕφα-
σμα, εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ὅπισθου δὲ δόκητος
καλλιτέχνης Λεονάρ εἶχεν ἐμπήξῃ ἀγ-
κινάρια, καρτότα καὶ ραπανάνια. Ὁ νε-
ωτερισμὸς αὐτὸς εἶχε μεγάλην ἐπιτυ-
χίαν καὶ αἱ ἄλλαι κυρίαι ἐλεγαν μετὰ πε-
ριπάθειαν:

— Ἀχ, τί ὠραῖο ποῦ εἶνε!... Ἐχουν
τόσην ἀπλότητά αὐτὰ τὰ λαχανικά!...
Ὡρισμένως εἶνε φυσικώτερά ἀπὸ τὰ ἄνθη!

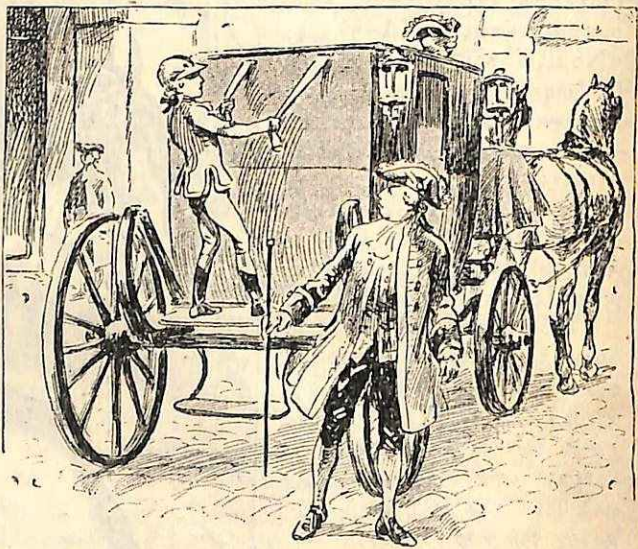
Ὅπως αἱ ἐνδυμασίαι τοῦ καιροῦ ἐ-
κείνου, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα,
αὐτῶ καὶ οἱ διασκεδάσεις τῆς ὁριστο-
κρατίας ἦσαν ἐξωφρενικαί. Τὰ τρελλό-
τερα, τὰ παραδοξότερα στοιχήματα ἦσαν
τῆς μόδας, ὁ δὲ Μπόμπης προέβλεπεν,
ὅτι ὁ κόμης Ἀρτουᾶ δὲν εἶχε συγκαλέ-
σῃ εἰς τὴν κατοικίαν του τὴν ἐκλεκτὴν
ἐκείνην ὁμήγουριν, παρὰ διὰ νὰ τῆς προ-
φέρῃ κατὰ ἐκτακτον, πρωτοφανές.

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἰδῇ.

Ἐνας ἱππεὺς παρουσιάζετο ἔξωφρα εἰς
τὸν κῆπον καὶ καλπάζει χειροκροτούμε-
νος ἀπὸ ὅλους τοῦ θιαζῆς.

Ὁ Μπόμπης ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν
ἀντίπαλόν του, τὸν μαρκήσιον Κονφλάν,
τὸν ὅποιον εἶχε νικήσῃ εἰς τὸ Σαμπλόν.

Ὁ στρατιωτικὸς αὐτὸς ἦτο ἕνας ἰδι-

«Ἡ ἄμαξά ἐξεκίνησε μετὰ τὸν Μπόμπην εἰς τὴν θέσιν τοῦ
Γκριμῶ». (Σελ. 166 στ. α').

ὁρρυθμὸς ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν
ἐκαμνεν ὅτι ἐκαμνεν ὅλοι. Ἦτο π.χ. ὁ
μόνος ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ποῦ εἶχε κιν-
τὰ καὶ ἀπειθαρχήσαντα μαλλιά καὶ ἐτολμοῦ-
σε νὰ παρουσιάσῃται εἰς τὴν αὐλὴν.
Καθὼς μάλιστα ἐφύρισκε κατὰ νέον, κατ-
νότροπον, σήμερον δὲ ἀκριβῶς εἶχε στοι-
χηματίσῃ, ὅτι ὅλ' ἐκαμνε δύο λευγάς ἐφι-

πος, τρέχων πάντοτε μετὰ τὸν καὶ κρα-
τῶν εἰς τὸ χεῖρ του ἕνα ποτήρι γεμάτον
κρασί.

Ὁ Μπόμπης, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξήγγη-
σαν τὸ στοιχῆμα, ἐμειδίασε περ φρονη-
τικῶς. Δι' ἕνα ἄνδρα, καὶ μάλιστα εὐ-
πατρίδην, τοῦ ἐφάνη ὡς παιδοριωδία.

Ἀλλ' ἰδοὺ, τώρα φέρουν μίαν ἐιά-
λιν καὶ ἕνα ποτήρι χρυστάλλινον. Ὁ
ἱππεὺς λαμβάνει τὸ ποτήρι καὶ ἡ ὠραία
κυρία Γκραμμόν τοῦ το γεμίζει ὡς τὰ
χεῖλη, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος προσπαθεῖ νὰ
κατευνάσῃ τὴν ἐρυθρίαν τοῦ ἵππου του.

Ὅλα εἶνε ἑτοιμα. Ὁ κόμης Ἀρτουᾶ
εἶδε τὸ σύνθημα, κινῶν τὸ μανδύλιν του,
καὶ ὁ ἀξιοματικὸς ἐκκινεῖ μετὰ ρυθμικὸν
τριποδισμὸν, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς
πρασίδας.

Μετὰ τὴν χεῖρα τεταμένην, κρατεῖ ὑψη-
λὰ τὸ γεμάτον ποτήρι καὶ μετὰ μεγάλην
δεξιότητά παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τοῦ
ἵππου του, τοῦ ὅποιου ρυθμίζει τὸ βῆμα
διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς.

Τρεῖς φορὰς διήλθε πρὸ τοῦ περιστυ-
λίου, ὅπου ἦσαν συνηθροισμένοι οἱ ὀα-
ταί, οἱ ὅποιοι τὸν ἐχειροκροτοῦν. Εἰς
τὸν τέταρτον γύρον ἐσταμάτησεν ἡρέμα,
καὶ ἀμέσως προέτρεξεν οἱ κριταὶ διὰ
νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι τὸ ποτήρι ἦτο γεμά-
τον καὶ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς κούρ-
σας δὲν εἶχε χυθῇ οὔτε σταγὼν.

Τὴν φορὴν αὐτὴν ὁ μαρκήσιος Κον-
φλάν ἐκέρδισε τὸ στοιχῆμά του καὶ ὅλοι
τὸν ἐπερικύκλωσαν διὰ νὰ τὸν συγχα-
ροῦν.

Ἀλλ' ὁ Μπόμπης θὰ ἐδοκίμαζε καὶ
ἄλλας ἀκόμη ἐκπλήξεις...

Ἡγεμονικὸς ἀκροβάτης

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ ὄμιλος τοῦ κ. Κον-
φλάν, ὁ κόμης Ἀρτουᾶ παρεκάλεσε τοὺς
προσκεκλημένους του νὰ τὸν ἀκολουθή-
σωσιν εἰς ἕνα πορτοκαλλεῶνα ὁ ὅποιος
εὗρισκετο εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ
πύργου. Ὅταν, κατόπιν τῶν κυριῶν καὶ
κυριῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πορτοκαλλεῶνα
καὶ ὁ Μπόμπης, εἶδεν ἕνα σχοινὶ τεντω-
μένον εἰς πασσάλους καὶ εἰς ὕψος εἴκοσι
περίπου ποδῶν ἀπὸ τὸ ἑδαφος.

— Μπα, θὰ ἰδοῦμε καὶ σχοινοβά-
τας; ἐσυλλογίσθη τόσο τὸ καλλίτερον!

Ἀλλ' ἡ ἐκπλήξις του, καθὼς καὶ ὁ-
λων τῶν θεατῶν ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν
ἐγνώσθη ποῖος ὅλ' ἦτο ὁ σχοινοβάτης τῆς
ἐορτῆς.

Εἰς τὸν κῆπον παρουσιάσθη ἔξωφρα
αὐτὸς ὁ κόμης Ἀρτουᾶ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ
Βασιλέως, μετὰ κόκκινον μαγιὼ καὶ μετὰ
μακρὸν κοντάρι. Πλησίον του ἐστέκετο ὁ
Πλασιδάς, ὁ διάστροφος ἀκροβάτης, συνο-
δεύων τὸν ὑψηλὸν του μαθητὴν.

Ὁ κόμης ἐχαίρετῃ τὴν ὁμήγουριν μετὰ
τὴν μεγαλειότησαν σοβαρότητα καὶ, βοη-
θούμενος ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του, ἀνέβη
ἐπάνω εἰς τὸ σχοινί. Ἐκεῖ, μετὰ κατα-

πληκτικὴν δεξιότητα, ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ
ὅλα τὰ συνήθη γυμνάσματα τῶν ἀκρο-
βάτων. Ἐπεριπάτησεν ἀπὸ τὴν μίαν ἄ-
κρην τοῦ σχοινίου ὡς τὴν ἄλλην ἔλαμνε
τοῦλπις εἰς τὸν αἶρα, πίπτων πάλιν ὀρ-
θιος ἢ καθιστός, εἰς τὸ σχοινί ἐξήτλω-
θη ἐπ' αὐτοῦ ἀνάσκελα, ἐκρεμάσθη ἀπὸ
τὸ σφύρ καὶ τέλος ἐχόρευσε μενουέτον!

Βροντῶν ἡ χειροκροτήματα ἐγαρήτη-
σαν αὐτὰς τὰς ἀσκήσεις καὶ ὁ ἀδελφὸς
τοῦ Βασιλέως, εὐτυχὴς καὶ συγκινη-
μένος ὡς νὰ εἶχε κερδίσῃ μίαν μάχην,
ἠὺχαρίσθη στέλλων πρὸς τὴν ὁμήγουριν
φιλήματα.

Ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι συνέχαιρον
τὸν νομῆτα, ὁ Μπόμπης ἐξῆλθεν ἀπὸ
τὸν πορτοκαλλεῶνα καὶ, ἐπιστρέψας εἰς
τὴν εἰσοδὸν, ἀνεμίχθη μετὰ τοὺς ὑπηρέτας
οἱ ὅποιοι ἐσχορλιάζαν τὰ θεάματα ποῦ εἶ-
δαν μακρόθεν καὶ αὐτοί. Παρὰ τὴν μι-
κράν του ἡλικίαν ἀντελαμβάνετο τὸ γε-
λοῖον καὶ ἀπερπές αὐτῶν τῶν ἐπιδείξεων
καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

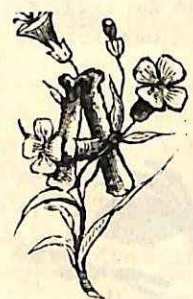
— Κομψοὶ καὶ χαριτωμένοι αὐτοὶ οἱ
Γάλλοι, ἀλλά... λιγὰκι τρελλοί.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

πο τὴν τυρκικὴν τότε,
τὴν δούλην Μακεδονί-
αν, — πρὸ δέκα ἐτῶν,
— εἶχεν ἐλθῇ ἐδῶ ἕνας
ὁμογενὴς ἱατρός, μα-
κρυνὸς συγγενῆς μου,
λαμπρὸς ἐπιστήμων καὶ
λαμπρὸς πατριώτης.

Μετὰ τὸ κόκκινον φεσάκι
του, μετὰ τὴν μαύρην
ρεδιγκόταν του, μετὰ τὴν κυκλὴν κονκάρ-
дан τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, (ἡ Ἑλ-
ληνικὴ Κυβέρνησις τὸν εἶχε παρασημο-
φορήσῃ διὰ τὴν πατριωτικὴν του δρασίαν,) ἤ-
ρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἐρτάσῃ
καὶ αὐτὸς μίαν φορὰν ἕνα ἐλευθέρων Πά-
σχα... Ὅλα, φυσικά, τοῦ ἐκαμαν ἐντύ-
πωσιν. Εἰς τὰς ἀκολουθίας, εἰς τὰς
τελετάς, εἰς τὴν περιφορὰν καὶ τὸ προ-
σύνθημα τῶν Ἐπιταφίων, παντοῦ, τὸν
ἐβλεπα συγκινημένον βαθεῖα, ἑτοιμόν
νὰ κλαύῃ. Τὴν μεγαλειότησαν ὅμως συγ-
κίνησιν τοῦ ἐπιδείξεως, τὴν νύκτα τῆς
Ἀναστάσεως, τὸ μυριόφωνον ἐκείνο, τὸ
μυριόφωνον, τὸ μυριόκρατον, τὸ θριαμ-
βευτικὸν καὶ ἐπινίκιον Χριστὸς Ἀνέστη,
ποῦ τὸ ἐχαίρει τὸ ἐλευθέρων Ἑλληνι-
κὸν τηλεβόλον. Ἦτο βέβαια κάτι νέον
καὶ ἄγνωστον διὰ τὸν ὑπόδουλον ὁμο-
γενῆ, τὸν συνηθισμένον νὰ ᾤῃ ὑπὸ τυράν-
νους μισαλλοδόξους, τὸ ἀποηναῖον αὐτὸ
Πάσχα, ποῦ ἐφάνετο πραχματιῶς ὡς
νὰ τὸ συνειρτάζαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ.

— Χριστὸς ἀνέστη! τοῦ εὐχόθηκα,
θλίβων τὰ παγωμένον του χεῖρ, τὴν ὠ-
ραν ποῦ ἐπιστρέφωμεν ἀπὸ τὴν τελετὴν,
εἰς τὸν δρόμον τὸν γεμάτον φῶς καὶ ἀ-
γαλλίαςιν.

Ἐμείνεν ὀλίγας στιγμὰς ἀμίλητος,
ἔπειτα ἐσήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν
οὐρανὸν καὶ στεναζὼν ἐκ βοθῶν:

— Ἀχ, μοῦ εἶπε, γιὰ μᾶς δὲν ἀνα-
στήθηκε ἀκόμη!

Καὶ ἄφισε τὸ δάκρυ του, τὸ συγκρα-
τημένον ὡς τότε, νὰ τρέξῃ εἰς τὸ ὠχρὸν
μαγουλὸν του.

Ποτὲ δὲν ὀλ' ἐξήχασα αὐτὸ τὸ δάκρυ!

Ποτὲ δὲν ὀλ' ἐξήχασα τὸν τόνον τῆς φω-
νῆς καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὠραίου ἐκεί-
νου ἀνδρικοῦ προσώπου, κάτω ἀπὸ τὸ
κόκκινον φεσάκι τῆς δουλείας, τὴν στιγ-
μὴν ποῦ ἐξέφραζε τὸ μέγαλον του πα-
ράποντον: «Γιὰ μᾶς δὲν ἀναστήθηκε ἡ
κόμη!» Μετὰ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουα τὸν
στεναγμὸν καὶ νὰ ἔβλεπα τὸν πόνον ὅλου
τοῦ ὑποδούλου, τοῦ τυραννοκυμένου Γέ-
νου, τὸ ὅποιον ἐπὶ τόσους αἰῶνας σκό-
τους καὶ τρόμου, ψευτοεσώταξε τὸ Πά-
σχα του... Τὶ διαφορὰ ἀπὸ ἕνα Πάσχα
εἰς μίαν μακεδονικὴν πόλιν, ὑπὸ τὸν
Τουρκοῦ, ἕως ἕνα Πάσχα ἑλληνικόν, ἄ-
φροδον, πανελεύθερον, εἰς τὴν πρωτεύου-
σαν τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς γωνίας! Αὐ-
τὴν τὴν διαφορὰν ἐβλεπεν ὁ ὁμογενὴς καὶ
αἰμάτων ἡ καρδιά του, καὶ ἐδάκρυζε τὸ
μάτι του...

Ἐ! γέτος λοιπὸν εἶνε τὸ πρῶτον
Πάσχα ποῦ τὸ ἐορτάζειν καὶ ἐκεῖ-πέρα
ἀληθινὰ, τὸ πρῶτον Χριστὸς Ἀνέστη
ποῦ τὸ χαίρει τῆς — καὶ ὄνειρον! — ὁ κρί-
τος τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ τηλεβόλου.
Εἰς τὴν μακεδονικὴν του πόλιν, τὴν κα-
ταγομένην τώρα ὑπὸ τοῦ ἀπελευθερω-
τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁμογενὴς πατριώτης εἶνε
ἀδύνατος νὰ μὴν ἐθουλήσῃ τὸ Πάσχα
ποῦ ἔκαμε πρὸ δέκα ἐτῶν εἰς τὰς Ἀθή-
νας, νὰ μὴν ἐσυλλογίσῃ τὸ παράποντον
καὶ τὸ δάκρυ ποῦ τοῦ ἀνέβασεν ἀπὸ τὰ
μύχια τῆς ψυχῆς του τὸ Χριστὸς Ἀνέ-
στη καὶ νὰ μὴν ἐψυθύρῃ — νὰ μὴν
ἐβροντοφώνῃ, καλλίτερον, — τὴν ἀπό-
δοσιν γεμάτος χαρὰν:

— ὦ, καὶ! τὴν ἀναστήθηκε καὶ γιὰ
μᾶς!

Ὅλοι οἱ ἐλευθερωθέντες ἀδελφοί μας,
τὰ ἑκατομύρια τῶν Ἑλλήνων Χριστι-
ανῶν τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἠπείρου, τῶν
Νήσων, τὸ εἶπαν ἐπίσημα: «Τὸν ἀνα-
στήθηκε καὶ γιὰ μᾶς!» Εἶνε τὸ πρῶτον
Πάσχα, ἑλληνικὸν καὶ ἐλευθέρων, ποῦ
χαίρονται εἰς τὴν ζωὴν των. Δὲν ὀλ' τὸ
ἐχάσαν ποτὲ αὐτοί. Δὲν ὀλ' τὸ ἐξήχασα-
μεν ποτὲ καὶ ἡμεῖς, ποῦ νοερώς εἰμεθα
τώρα μαζί των, καὶ φανταζόμεθα ὅλην
τὴν ἁγίαν των χαρὰν, καὶ τὴν οἰοκνό-
μεθα ὡς ἰδικὴν μας...

Σὰς ἀσπίδας

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Πολύ άνήσυχο, τὸ δυστυχισμένο μερμήγκι ἀκολούθησε τὸν ἀγγελιαφόρο.

Ἡ Βασίλισσα ἐκάθθη ἐπὶ τὴν κελλί της, περικυκλωμένη ἀπὸ τῆς ὑπουργίνης της.

Ἦτο ἓνα θαυμαστό μερμήγκι, μεγάλοσωμο καὶ καλοκατωμένο, μεγάλητερο ἀπ' ὅλους τοὺς ὑπηκόους, ὁ-

«Νά τες! νά, ἡ νυφούλας!..» (Σελ. 168, στ. 6').

σενικούς καὶ θηλυκοὺς καὶ οὐδετέρους. Ἐνα ζευγάρι περὶ ὥρα, διαφανὴ καὶ λεπτότατα, ἐστόλιζε τοὺς ὤμους του. Καὶ εἶχε τὸ σῶμα ἐκείνου ὅπως τὸ λιγάκι μελαγχολικό, ποὺ βλέπουμε 'ς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴ βαρεὶά εὐθύνη νὰ διευθύνουν καὶ νὰ κυβερνοῦν τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δεκάτου τάγματος ἔσκυψε μὲ σεβασμὸ ἐμπρὸς στὴ Βασίλισσα, ἡ ὁποία, ὅπου τὸν ἐκτύπησε ἑλὰφρὰ στὸ κεφάλι μὲ τῆς κερατῆς της—γὰτὶ εἶται ἀρχίζον τὴν συνομιλίαν αὐτὴν τὰ μερμήγκια, —τοῦ εἶπε:

—Ἐλα, μικρὲ μου, μὴν τρέμεις! Τὶ συμβαίνει; Πέ μου. Ἄν ἔκαμες κανένα σφάλμα, ὁμολόγησέ το μὲ εὐκρίνεια καὶ ἐμπιστεύσου στὴν ἐπιεικειά μου. Μὴν ξεχνᾷς ὅμως, οἱ τὰ καλὰ μερμήγκια δὲν λένε ψέμματα ποτέ. Τὸ ψέμμα εἶνε γιὰ τοὺς δειλοὺς, ἐνῶ τὰ μερμήγκια εἶνε γενναῖα. Ἐμπρός!

—Βασίλισσά μου, ὅα σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Σήμερον τὸ πρωί, ἐκεῖ ποὺ βοηθοῦσαν ἡ πορκαλίδες τῆς χρυσαλλίδας νὰ βγεῖν ἀπὸ τὰ κουκούλια, μιά ἀπ' αὐτὲς, γρητὰ ἐργάτρια, ἀξία καλὸ ἐμπιστοσύνης, ἔβγαλε τῆς φωνῆς. Ἀνάμεσα στὰ κουκούλια της, εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἓνα νηδύγαλτο ἄσπρο μινιμήγκι, κοριτσάκι. Διηλάθ μιά ξένη. Πῶς συνέβη τέτοιο πρᾶγμα, ἡ παραμάννα δὲν μπόρεσε νὰ μάς ἐξηγήσῃ.

—Ὁ νόμος εἶνε ρητός, εἶπεν ὁρῶν κατὰ τὴν φοβερὴν ἐκείνη Λαοία. Πρέπει νὰ θανατωθῇ. Δὲν εἶν' ἄλλο!

Ἡ Βασίλισσα μὲ ἓνα νεῦμα τὴν ἐπρόσταξε νὰ σωπάσῃ.

—Κατ' ἀρχὴν, εἶπε, εἶται εἶνε τὸ σω-

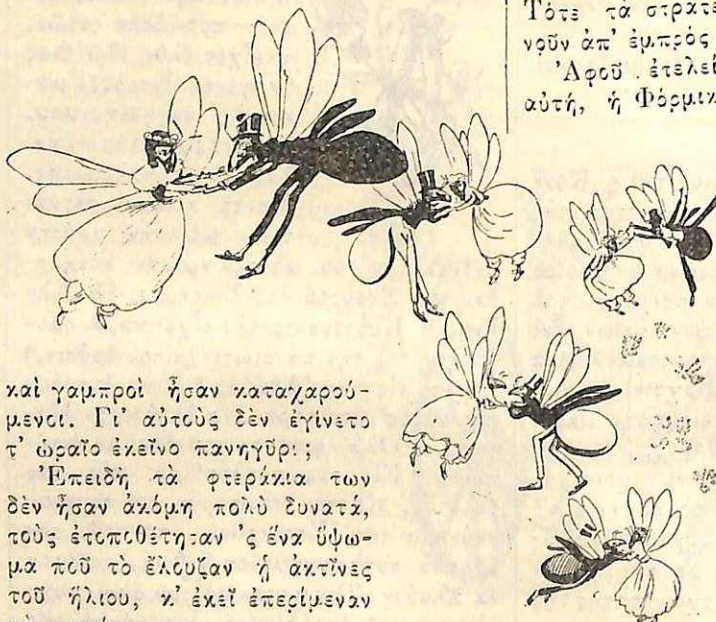
στό. Ἄς μὴ βιασθοῦμε ὁμως. Πρὶν βγάλωμε μίαν ἀνέκκλητη ἀπόφασι, πρέπει νὰ ἐξετάσωμε τὴν ὑπόθεσι, νὰ φωτισθοῦμε καλὰ καὶ νὰ ἐνεργήσωμε μὲ δικαιοσύνη. Πήγαμε!

Εὐχαριστημένος ποὺ ἐγλύτωσε τόσο φοβητὰ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δεκάτου ἐχρίστηκε μὲ σεβασμὸ τὴ Βασίλισσα, ἐνῶ ἡ Λαοία ἐφοβόταν ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς καὶ ἐσώκωνε τῆς τρίχες τῆς σὰν σκαντζόχοιρος.

Ἐξω, ὅλα ἦσαν εἰσιμα γιὰ τὴν ἐορτή. Ὅλος ὁ λαὸς τῶν μερμηγκίων, σκλάβοι καὶ ἐλεύθεροι—οἱ πρῶτοι, καθὼς εἶπαμε, σταντερόμαυροι, οἱ δεῦτεροι μαῦροι πρὸς τὸ κοκκινωπό, —ἐξεχύθη ἀπὸ τὴν μερμηγκούπολιν ἐπλημύρισε τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀρείου. Καθένας ζητοῦσε νὰ βρῇ μιά καλὴ θέσι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῶν διαφόρων φυτῶν καὶ ἡ συνομιλίαν μεταξὺ τῶν γειτόνων ἔδιαν καὶ ἔποιοναν.

Ἐξοφῶν, ἀκούσθησαν φωνές: —Σιωπὴ! Νά τες!... Νά, ἡ νυφούλας!

Μὲ διστακτικὸ, ἀτολμο βήμα, ἡ νυφούλας ἐπερνοῦσαν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἡ καλὴς παραμάννα, ποὺ τῆς εἶχεν περποιηθῇ καὶ τῆς ἐπρόσεχεν ἀκομῇ, τῆς ἐντρατοῦσαν ἀπὸ τὰ χερσὶν καὶ τῆς ὠδήγούσαν. Ἀπὸ μέσα αὐτῆς ὁμως, νυφάδες

καὶ γαμπροὶ ἦσαν καταχαρούμενοι. Γι' αὐτοὺς δὲν εἴνετο τ' ὥρα ἐκεῖνο πανηγύρι; Ἐπειδὴ τὰ φτεράκια των δὲν ἦσαν ἀκόμη πολὺ δυνατά, τοὺς ἐτοπιόετησαν 'ς ἓνα ὕψωμα ποὺ τὸ ἐλουζαν ἡ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκεῖ ἐπεριμέναν μὲ συγκίνησι.

Σὲ λίγο, ἄλλες φωνές:

—Νά, νά, ὁ στρατός!... Ἡ παράτα!... Οὐρά! Ζήτω!...

Τὸ πλῆθος συγκινεῖται. Καὶ τὰ μικρὰ μερμηγκόπουλα, ζωηρὰ καὶ εὐκίνητα, σκαρφαλώνουν ἐπὶ τὰ ψηλὰ χορτάρια, γιὰ νὰ ἴδωσιν καλλίτερα τὸ θέαμα.

Μὲ θαυμαστὴ τάξι, σὲ πυκνὰς φάλαγγας, ὁ μερμηγκοστράτος ἐπερνοῦσε κατὰ λόγους. Οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ τὰ μεγάλα

κεφάλια, ἔτρεχαν ἀπὸ 'δῶ καὶ ἀπὸ 'κεῖ, γιὰ νὰ κρατοῦν τῆς κανονικῆς ἀποστάσεως. Ἀντιχοῦσε ὁ κρότος τῶν ποδιῶν, ποὺ κυποῦσαν τὸ ἔδαφος ρυθμικά, καὶ ἓνας ἄλλος κρότος περὶεργος, σὰν κλαγγή, ποὺ τὸν ἔκαμναν ἡ δαγκάνες τῶν πολεμιστῶν.

Διαμῆς, μὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ ὀρχιστρατήγου, ποὺ ἐκίνησε τῆς κερατῆς του, —κίνημα ποὺ τὸ ἐπανελάσαν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, —τὸ στράτευμα ἐσταμάτησε καὶ παρετάχθη σὲ δύο στοίχους. Ὅλοι ἐσώπασαν, δὲν ἄκουε οὔτε ἄχνη. Ἡ Βασίλισσα ἐφάνηκε ἀπὸ μακριὰ.

Τριγυρισμένη ἀπὸ τῆς ὑπουργίνης της καὶ τὴν τιμητικὴ της φρουρά, ἐπερχομένη μὲ μεγαλοπρέπεια, 'στὴν σιὰ ἐνὸς μεγάλου φύλλου, ποὺ τὸ κρατοῦσαν ἀπὸ πάνου τῆς δύο ἀκόλουθοι. Τὸ βαθὺ κόκκινο τῆς φορεσίης τῆς καθὼς καὶ τὸ ψηλὸ τῆς ἀνάστημα τῆς ἔκαναν νὰ ξεχωρίζῃ ἀπ' ὅλη τῆς τῆ συνοδείας.

—Ζήτω ἡ Βασίλισσα! Ζήτω ἡ σεβαστῆς Μητέρας! ἐφώναζε ὅλος ὁ λαός.

Ἡ Βασίλισσα χαιρετοῦσε μὲ τὰ χερσὶν της δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχισε νὰ περναῖ μπροστὰ ἀπὸ τὰ στρατεύματα, ποὺ ἐστέκοντο τώρα σὲ μιά θαυμαστὴ ἀκίνησι, καὶ νὰ τὰ ἐπιθεωρῇ.

Καὶ ὅπου ἐτελείωσε ἡ ἐπιθεώρησις, ἡ Βασίλισσα μὲ τὴν ἀκολουθίαν της ἀνέβηκε καὶ στάθηκε 'ς ἓνα μικρὸ ὕψωμα. Τότε τὰ στρατεύματα ἀρχισαν νὰ περνοῦν ἀπ' ἐμπρὸς της.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε καὶ ἡ παρέλασις αὐτῇ, ἡ Φόρμικα Β', (εἶται τὴν ἔλεξαν τὴ Βασίλισσα), ἐξεκίνησε μὲ τὴν ἀκολουθίαν της γιὰ νὰ φύγῃ. Γιατὶ εἶχε φθάσῃ ἡ ὥρα τῆς διασκέδασις καὶ ἡ θέλῃ ν' ἀφίσῃ τὸ λαὸ τῆς ἐλεύθερον νὰ διασκεδάσῃ, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ ἀπὸ τὴν πάσαν πολὺ σεβαστὴ παρουσίαν της.

Ἀμέσως τὰ μερμηγκόπουλα ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ ψηλὰ χορτάρια καὶ ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰν τρελλὰ. Μερικὰ ἔμειναν στῆς ἄκρας τῶν φύλλων, ποὺ τὰ κουνούσαν ἡ οὖρος, καὶ διασκεδάζαν μὲ αὐτὸ τὸ νούημα. Ἀλλὰ ἐπῆλθεν γιὰ διασκέδασι. Ἀλλὰ ἔχον ζεῦαν χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα. Καὶ ἄλλα, τὰ πὶο λιγούδικα, ἐτριγύριζαν τὸ τραπέζι τοῦ συμποσίου.

Ἐξοφῶν ἀκούσθηκε ἓνας βόμβος ὁὗς καὶ συγκρόνως ἀρμονικῶς σὰν ἦχος ἀρ-

«Τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο πέταγμα τῆς ζωῆς του!» (Σελ. 169 στ. α')

καὶ συγκρόνως ἀρμονικῶς σὰν ἦχος ἀρ-

πας. Οἱ γαμπροὶ καὶ ἡ νύμφη εἶχον ἀνέβῃ διαπλάτῃ τὰ φτερά των καὶ περνοῦσαν στὸν αἴρα. Ἦταν τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο πέταγμα τῆς ζωῆς των!

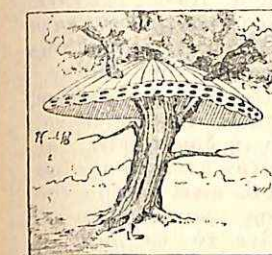
Στὸν καθαρὸν αἴρα, τὰ φτερά τὰ μερμήγκια εἶχον ὑψωθῇ σὰ σύννεφο. Μὲ βιαστικὰ καὶ δυνατὰ φρεσυσμακτα, δύο-δύο, ζευγορῶμενα, πότε ἐπῆλθιναν ὁλοῦτο, πότε ἐστρεφονόριζαν, καὶ πότε ἔκαναν τρελλὰς σὰν τρελλὰς.

Τὴν ἴδια ὥρα, κατὰ τὴν γῆ, τὰ ἄλλα μερμήγκια ποὺ δὲν εἶχον πιά φτερά, ἐχόρευαν μὲ τὴν μουσικὴ ὁλων ἐκείνων τῶν φτερῶν ποὺ ἐσπῆζαν ἀπὸ πάνου αὐτῶν τὸν αἴρα. Ἐχόρευαν καθρέλλες, συρτοὺς, τριαντάρες καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλων χορῶν, μὲ τὴν ἴδια τρέλλα ποὺ τὰ ἄλλα πετοῦσαν.

Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ὥρας, τὰ πτερωτὰ μερμήγκια ἀρχισαν νὰ κουράζωνται. Μερικὰ ἐπέσαν κάτω. Καὶ ἀμέσως

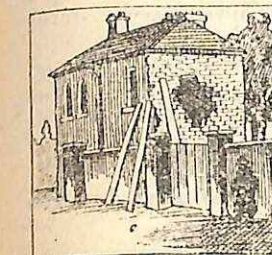
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Φωλεαὶ καλὰ προφυλαγμέναι

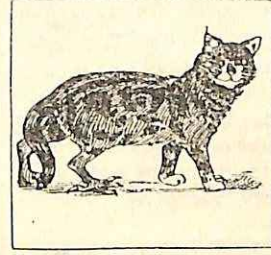
Καποία πτηνὰ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς συνειθίζον νὰ στεγάσουν τὰς φωλεὰς των μ' εἰς εἰδος ὀμβρέλλας, τὴν ὁποίαν κατασκευάζουν ὅπου ξηρόχορτα καὶ πηλὸν ὁλόγυρα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου των. Πολλοὶ φωλεὰς μαζὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ ἴδιον δένδρον καὶ ἡ ὀμβρέλλα, ἡ ὁποία μακρόθεν φαίνεται σὰν πηλῶρις μανιτάρ, σιγὰ σιγὰ πολλὰς ἐλάνηρον περὶ τὴν ἀποικίαν!

Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσε!

Ὁ κ. Γουίντερ, ἀπὸ τοῦ Στρίτ, εἰμπερεῖ νὰ κουράσῃ ὅτι ἐθῆν τὴν ἐγλύτωσε. Ἐνῶ ἐκαίματο ἐσχάτως εἰς τὴν εἰκίαν του, εὐρισκόμενῃ πλῆτον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἐξερράγη μιά ἀτμόμαξα, ὁ λέων τῆς ὁποίας ἐφινδονίσθη κατὰ τοῦ τοίχου. Τὸν ἐτρίψθη ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ δωμάτιόν του, ἐσπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν, ἐπέσαν διπλὰ ἀπὸ τὸ χρεβάτι του, ἐτρίψθη τὸ πάτωμα καὶ ἐπέσαν εἰς τὸ ἰσόγειον, χωρὶς νὰ οἴξῃ διόλου τὸν ἐνικόν, ὁ ὁποῖος ἐξώφλησε μόνον μὲ τὸν τρόμον!

Τερατώδης γάτα

Μία διδασκαλιστὰ εἰς τὸ Ρήνδερ, ἡ μὲς Οὐίλσον, ἔχει μὴνγάταν, τῆς ὁποίας τὸ δεξιὸν ὀπίσθιον ποδὶ εἶνε καὶ αὐτὸ πῶς ποῦ.

Ἐβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α.) Μαγικὴ Βίβλιν

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνου

Τρεῖς Ἀθῶναιοι ἔκλεψαν ἓνα παιδάκι Ἰδοῦ εἰς τοῦ ποῦ εἶνε ὁ τρεῖς;

6'. Δογοπαίγνιον

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ηυγαλιανῶ

Ποῖα πόλεις γράφεται μὲ Κ;

Ἀλλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἑπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπερεῖ νὰ σταλῇ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖον

καὶ κοιμισμένη. Ἄν ὁμως κανένας περὶεργος κατῶρῳνε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς φρουροὺς καὶ νὰ μπη μέσα, ἴδου τί ὁα ἐβλεπε.

Πρῶτα-πρῶτα, εὐθὺς ἀπὸ τῆς μεγάλης εἰσοδο, ὅα εὐρίσκετο 'ς ἓνα διάδρομον, ποῦ μὲ κλίσιν ὅχι πολὺ ἀπότομη, βγάζει 'ς ἓνα σταυροδρόμι. Ἀπὸ τὸ σταυροδρόμι οὐτὸ ἀρχίζον ἄλλοι διάδρομοι, ποῦ καθένας τοὺς ὁδηγεῖ σὲ διαμέρισμα ἄλλο.

Στὰ πρῶτα εἶνε τὰ κελλία τῶν ἐργατῶν. Ἐπειτα, ὅσο προχωροῦμε βλοῦτερα στὴ γῆ, ὅπου φυσικὰ ἡ ζέστη γίνεται μεγαλήτερη, βλέπομε τὸν ὅχλο τῶν χρυσυκλίδων ἢ τῶν κουκουλιῶν, ὅπου τὰ μέλλοντα μερμήγκια ἀποκλειώνουν τὴν τελευταία αὐτῶν μεταμόρφωσι.

(Ἐπεται συνέχεια) Γρηγ. Ξενόπουλος

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. M. Laumann.

μας (38, ὁδὸς Εὐρωπαϊκῆς), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού, τὸ ὅποῖον θάποτε τελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

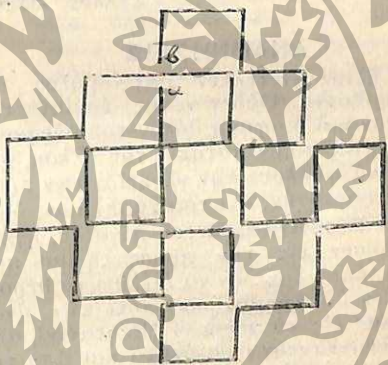
γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Φάωρος

c i r s d
æ s e c e
u o n e s
r u a q i
q p p u r
u i a e e

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς.

Λύσεις τοῦ 19ου φύλλου

Ἰδοῦ πῶς ὁρίζωμεν ἀπὸ τὸ α καὶ ὁα τελεῖσθωμεν εἰς τὸ β, διαγράφοντες ὅλον τὸ σχῆμα μὲ μονοκονδυλίαν.—β') Qui suit les poules, apprend à gratter.—γ') Ἀναθῶν ποῦ δευτέρου ληστοῦ, φτάνεται τὸ πρόσωπον τοῦ ἐνεδρυσμένου, ἂν ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης γίνῃ βάσις.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή:
του, Κεφ. Β

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Εἶνε οἱ στιγμὲς ἀσύγκριτες
σὲ γλῦκα, σὲ γαλήνη,
τὴν ὥρα ποὺ κάθε κερί
στὸ ἀγέρι τρεμοδύνει
ποὺ ὑψώνουν τὰ ἐξαπτερυγα
στὰ μάτια τοῦ διαδάτου
κι' ἀνατριγίλα τὸν περὶ
βαθεία, ἀπὸ πάνου ὡς κάτω.

Ὅπου σὰν φῶς κινούμενο.
σὰν ἄθροισμα διαμάντια
σιμῶνε ἀργὰ καὶ θλιβερά
ἡ συνοδία ἀπ' ἀγνάντια
κι' ἀχολογὰς βαθεία βαθεία
καμπάνα λυπημένη
στὴς νύχτας τὴν ἀστροφεγγιά.
τὴ γλυκοκοιμισμένη.

Κι' ὅλο τσιρίζουν τὰ κεριά
κι' ὅλο ἡ κηδεία φθάνει.
Κύματα ἀπὸ τὸ θυμιατὸ
σκορπίζοντας λιθάρι.
Ὅρθος γυρτὰ-γυρτὰ ὁ σταυρὸς
πλῆθος κερίων τριγύρω
καὶ μέσ' στὸ οὐράνιο, τὸ βαθύ
τῶν λουλουδιῶν τὸ μύρο.

ὁ Σταυρωμένος... Ὡς, ἡ πομπή
ἀνθρώπινη δὲν μοιάζει.
Ἐνα ἀγεράκι ἀνάλατρο
τόνους ψαλμῶν ἀρπάζει
κι' ἐρχονται ἀργοί, λυπητεροί.
ἀρμονισμένοι οἱ θρήνοι,
γιά τὴ ζωὴ ποὺ ἐπέθανε
ν' ἀναστήθῃ ἡ Γαλήνη...

Τέλλος "Αγας

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἀκτινοβόλος εἰς
τὸν ὀρίζοντα. Οὐδὲν νέφος ἐσκίαζε τὸν
ρόδιον καὶ διαφανὴ θόλον τοῦ οὐρανοῦ.
Τὰ περνᾶ, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἤρ-
χισαν νὰ ψάλλουν τὴν γλυκεῖαν τῶν προ-
ϊνὴν προσευχὴν, ὅτε τὸ ἀτμόπλοιο, δια-
σχίζον τὰ κυανὰ νερά τοῦ Αἰγαίου, ἠκυ-
ροβόλησεν εἰς τὴν προσφιλή μου πα-
τρίδα, ὅπου ἐμελλον νὰ διέλθω τὸ θέρος.
Ὡ! δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἀνο-
δὸν μας εἰς τὸ χωρίον. Ἐκατακίχῃ ἀπὸ
τὴν ἀφάνταστον ὀρασιότητα καὶ ἀπὸ τὴν
γλυκεῖαν ὄσμην τοῦ θύμου καὶ τῆς λυ-
γαριάς, ὡς καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ τέτ-
τατος, μόλις ἐπέτρεπα εἰς τὸ ξῶδον μου
νὰ προχωρή, τὸ ἀνυπόμονον νὰ φθάσῃ
τὰ ἄλλα.

Ἀλλ' ἰδοὺ πλησιάζομεν. Τὰ μικρὰ
σπιτάκια ἀσπρίζουν ἀνάμεσα εἰς τὰ πυ-
κνὰ ἐλαιόδενδρα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ
κωδωνοστάσιον ὑπερέχει. Ἀπ' ἐδῶ καὶ
ἀπ' ἐκεῖ αἱ ἀγροὶ μὲ τοὺς στάχεις, χυ-

οῖζοντας εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
προσδίδουν γοητεῖαν μαγευτικὴν. Ἀλλ'
ἰδοὺ ἐφθάσαμεν: δακρύουσα πατὴρ τὸν
πόδα, ἐκεῖ ὅπου ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας
ἔχω νὰ ἐλθῶ. Ὡ! πόσον ὀραία μοὶ ἐ-
φάνη ἡ οἰκία μας, ἡ μικρὰ καὶ ἄσπερη
ὡς ἡ περιστερά, ἡ γεμάτη τρυφερότητα
καὶ ἀγάπην, σκιαζομένη ἀπὸ ὀραίαν κλη-
ματαριὰν καὶ περιτριγυρισμένη ἀπὸ
κῆπον, γεμάτον ἀνθῶν καὶ πρασινάδα!....
Καὶ τώρα, ποῦ εἰμαι πάλιν μακρὰν τῆς,
τὴν ἐνθυμούμαι καὶ νοσταλγῶ. Ὡ, πό-
σον γλυκεῖα καὶ προσφιλὴς εἶνε ἡ γεν-
νέτειρα!

Σημαῖα τῆς 'Ακροπόλεως

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΜΑΣ

2. Τὸ προσκίνημα

Βουδὰ καὶ θλιμμένα περνοῦνε τὰ πλῆθη,
Πνιγμένον ἐφεύγει λυγρὸς ἀπ' τὰ στήθη.
Καὶ τρέμει ὁ ναός, λυγρὸν πύρινον λάβα
στοῦ πόνου τὸ διάδα.

Μ' ἐδύνη, ἡ εὐλάβεια διαδίδουν χιλιάδες,
Πορρῦρας ὑπατόδρεκτες προσκυνητάδες,
Πατέρα νεκροῦ... Πομπὴ μαύρη ποὺ σμίγει
διπλοῦ πένθους ρίγη.

Περνοῦνε... κ' ὁ πόνος σὲ θρήνο σταλάζει...
Λαὸς π' ἀδικήθῃ ἀπ' τὰ σπλάγχνα του
[βγάζει]

Μ' ἐργή γιὰ τὸν ἄγριο φονῆα μὲ λαχτάρια
Φρικτὴ μιὰ κατάρια.

Περνοῦνε... κ' ἡ ματιά τους τ' ὠραῖο κεφάλι
Σρικτὰ τοῦ νεκροῦ Βασιλῆα περιβάλλει
Καὶ πᾶν... Μὰ βαθεία στίς ψυχὰς χαραγμένη
Γλυκεῖα εἰκόνα μένει.

Διαδίδει, διαδίδει τ' ἀνθρώπινο ρέμμα...
Στὸν Ρῆγα ὁ λαὸς χωριστοὶ ρίχνει βλέμμα,
Στ' ὠχρὸ Του τὸ μέτωπο, ποὺ ἥρεμα γέρνει,
Στερεὸ φιλὶ φέρνει.

Ἀμέτρητο πλῆθος... Δὲν βλέπεις τὴν ἄ-
[κρηα..]

Ποτάμι θολό, γεννημένο ἀπὸ δάκρυα,
Ποῦ ἀγάγια κυλάει τὸ πικρὸ του τὸ νάμα
Μὲ φλοῖσσο τὸ κλάμμα.

Κρητικοπούλα

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ

Δὲν παίζουν μόνον οἱ ἄνθρωποι τὴν
πρωταπριὰ ἀλληλαπατώνου; ἐφάρτε
ἠθέλησε καὶ ὁ οὐρανὸς νὰ παίξῃ εἰς βά-
ρος μας τὴν πρωταπριὰν του. Καὶ ἐν ᾧ
πάντοτε εἰσεύραμε, ὅτι ἀπ' οὐ περῶν ὁ
Μάρτης ὁ κλαυθρὸς, ὀρισμένως ἔχομεν
ἀνοῖξιν πλήρη, σήμερον ὁ οὐρανὸς μᾶς
ἔκαμε τὸν θυμωμένον, ἐφόρεσε τὸ ἀπὸ
σύννεφα πένθιμο ἐπανωφόρι του καὶ ἡ-

νάγκασε καὶ μᾶς νὰ φορέσωμεν τὰ ἀπὸ
θρῆσκα ἰδικὰ μας, καὶ κατόπιν ἔκλαψε,
ἔκλαψε ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἀναμφιβόλως πρωταπριὰ μᾶς ἔ-
παξε, ἐκτὸς ἂν ἦτο κρυολογημένος ἀπὸ
τὸν ἀστατον Μάρτην, ὅποτε τοῦ ξητοῦ
συγγνώμην διὰ τὴν συκοφαντίαν.

1η 'Απριλίου

Γαλάτεια

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἐπέταξε ἡ ψυχούλα του, ἐκλείσθη διὰ
παντὸς τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις
ἐξακολουθεῖ νὰ μειδιᾷ. Καὶ τὸ χροῖμα
τοῦ θανάτου ἠπλώθη ἐπὶ τῆς λεπτοφν-
οῦς μορφῆς του. Ἰδοὺ, ὁ τάφος ἀνοίγει
τὰς ψυχὰς ἀγάλας του, διὰ νὰ τὸν
σφιγῇ διὰ παντός. Εἶνε καὶ αὐτὸς ἀπὸ
τὴν γλυκεῖαν Πατρίδα. Κανεὶς δὲν ἔπλε-
ξε δι' αὐτὸν στεφάνι, κανεὶς δὲν ἔκαψε
δι' αὐτὸν λιβάνι. Οὐτε ἕνας σταυρὸς δὲν
ἐστήθη ἐπὶ τοῦ τάφου του. Μόνον ἡ
δάφνη ἤρχισε νὰ πλῶνῃ τοὺς κλώνους
τῆς. Τὰ φύλλα τῆς εἶνε τόσοσιν πράσινα!

Τόσον ὀραία! Διότι ἡ δάφνη εἶνε πε-
προμένον νάνθιξ ὅταν ποτισθῇ μὲ αἷμα!

Ἡ αἷρα πνέει καὶ κινεῖ ἠρέμα τοὺς
κλώνους τῆς δάφνης, καὶ ἀκούεται εἰς
γλυκὺς ψίθυρος εἶνε τὸ τραγοῦδι τῆς
σκαλῆρας γῆς, τὴν ὁποῖαν ἐλευθέρωσεν.

Δαφνοστεφῆς Στρατηλάτης

Ἡ ἀποστολή, Ζηλωτὰ τοῦ Δημοσθένους,
γίνεται τακτικὰ, ἡ διανομὴ ὅμως, φέινεται
γολαίνει. Τῶν Μαχικῶν Εἰκότων προτιμώ-
τερον εἶνε νὰ στέλλῃς τὰ πρωτότυπα, διότι ἡ
ἀντιγραφή, τὰς ἀλλοιώνει.

Μικρὰ Ἀριστοκρατίς, τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα
ὅς δημοσιεύθῃ εἰς ἀνταπόδοσιν τοῦ ἀνάκτου
περάγματος. Ναι, αἱ λύσεις, ὅσων φυλλα-
θῶν δὲν ἐδημοσιεύθησαν, εἶνε ἀκόμη δεκταί.

Γιοῦλι, τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου σου μπαμπά.
Διαβίβασε τὰ καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου. Ἀλλὰ
νὰ μὴ γράφεις. Εἰς τὴν Ὀλίφιν μιὰ ἐνδιαφέ-
ρουσα ἐνασχόλησις εἶνε πάντα παρηγοριά.

Ναι, Ἑλλάς τοῦ Ρῆγα, μεταξὺ τῶν ἀρ-
χιερῶν ἦτο καὶ ὁ ἰδικὸς σὰς Μητροπολίτης,
ὁ ὁποῖος μάλιστα διεκρίνετο διὰ τὸ ὠραῖόν
του παρστῆμα. Χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα.

Βεβαίως, Κερκυραϊκὴ Ἀἷρα, ὁ Κίνημα-
γράφος εἶνε πολὺ διασεδαστικός, ἀλλὰ δὲν
συγκρίνεται μὲ τὸ ἀληθινὸν θεάτρον. Ἡ αἰ-
σθητικὴ του, νὰ ποῦμε, εἶνε ἡ ἀναπράστα-
σις σκηνῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Διόδοτος τῆς
Σερβίας πρό τινων ἐτῶν ἀνεκρήρυγθῃ ὁ δευτε-
ρότοκος Ἀλέξανδρος, τοῦ πρωτοτόκου Γεωρ-
γίου παρατηρήντος. Ἀλλὰ τότε δι' αὐτὸν
ἔγραψεν ὁ κ. Φαίδων.

Ἡ Βάρκα τοῦ Κανάρη ἀπαντᾷ εἰς τὴν
παρατήρησιν τῆς Ζιλῆ, ὅτι δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα
ἔβαλε τὴν σάβραν, ἐπειδὴ ξεῦρε ὅτι πολλοὶ
τὴν ἀντιπαθοῦν καὶ ᾔθελε νὰ διορθώσῃ μιὰν
ἀδικίαν.

Τοριλλοβόλον II, τὸ πουλάκι μοῦ εἶπε, ὅτι
αἱ λύσεις ποῦ μοῦ στέλλεις, δὲν εἶνε ὅλαι δι-
καί σου. Ἀ, ὅχι! δὲν πρέπει νὰ στέλλῃς παρὰ
ὅσας εὐρίσκες μόνο σου.

Ὁραῖα ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν
τὴν ἐδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Βαλκανικὴ Συμ-
μαχία, Μετεωρολόγος, Ἀνὸρθωσις, Μπαρουντο-
καπνισμένη Γυλανόλευκη, Πέννα τῆς Δια-
πλάσεως, Φάων, Λουκία Θ. καὶ Ἀστὴρ τῆς
Ἐλευθερίας.

—Νὰ μὴ ἐργάζομαι; εἶπε μιὰν ἡμέ-
ραν εἰς τὸν ἱατρόν του. Εἶνε τὸ ἴδιον
ὡς νὰ βάλῃ κανεὶς τὸ μπρίκι τοῦ καφῆ
γεμάτο νερὸ ἐπάνω στὴ φωτιά καὶ νὰ
τοῦ πῇ: «Μὴ βράξῃς»!

(Ἐκ τοῦ 'Αγγλικοῦ) Σπᾶθη τοῦ Διαδόχου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τοτό, μὴ εἶσαι λοιπὸν τόσοσιν ἄτακτος!
Τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβηκες εἰς τὸ δένδρον, ἐσχί-
σθηκε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸ φόβο μου!

—Ἀ!... καὶ μένα τὸ πανταλόνι μου, μαμμά!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

—Μαρία, ποῦ εἶνε ἡ ἄλλη μου ἡ κάλτσα;
—Δὲν ξέρω... Μὰ γιατί, Τοτό μου, δὲν
τῆς ἔβραξες μαζί;

—Ἀνόητε! Τότε ὅταν χαμένες κ' ἦ δυνά!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῶνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 16ην 'Απριλίου 1913.

ΛΙΠΟ λίγα λόγια στὸν καθένα, διότι ὁ χῶ-
ρος σήμερον δὲν ἐπιτρέπει πολλὰ.

Πουλάκι Ξένο, Πενυπολιένια, Ἐν Τούτῳ
Νῆα, Μικρὸ Διαβολάκι, Μικρὸ Δόγη, Ἀρ-
γυρὴ Σπουργίτου, Ἡρώς τοῦ 21 κτλ. σὰς
εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὰς ὀραίας εὐχάς.
Καὶ τοῦ χρόνου.

Ἀγνώστε, τὸ δελτάριόν σου ἐλήφθῃ προ-
ηγούμενη ὅμως ἐπιστολή σου, ὅχι. Ἐστὶ ἐ-
ξηγεῖται ἡ βραδυτὴ τῆς ἐγκρίσεως.

Πάντα συλαδωμένη; τί λὲς ἐκεῖ, Ἀλασα-
τιανὴ Μεξικάνη! Ἐννοία σου, καὶ γρήγορα
ὅτι ἔλθῃ καὶ ἡ δικὴ σας ἡ σειρά....

Ἐλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ, Μαστροχαλαστή.
Ἵποθέτω, ὅτι ἡ ἀδιαφορία πρέπει νὰ ποδοθεῖ
μᾶλλον εἰς τὰς ἀνωμάλους περιπτώσεις. Ἀν
ὁ θῆσας ἤρχειτο εἰς τὴν πόλιν σας ἄλλην ἐ-
ποχὴν, ὅς ὑπεστηρίζετο ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Μεγάλη Καρδιά, δημοσιεύω σήμερον τὴν
ἀγγελίαν σου κ' ἐλπίζω ὅτι ἡ Κρητικοπούλα
ὅς δαχθῇ ἄμα μᾶθῃ, ὅτι ζητεῖς καίαν φίλην.

Λεοβία Ἑλληνοπούλα, ἀπὸ τὸ 1ον φυλλά-
διον ἔως τὸ 18ον εἶνε ὁ 135ος Διαγωνισμός
τῶν Λύσεων. Ἀπὸ τὸ 19ον ἤρχισεν ὁ νέος
137ος Διαγωνισμός, ὁ ὁποῖος θὰ λήξῃ εἰς
τὸ 35ον.

Ἡ ἀποστολή, Ζηλωτὰ τοῦ Δημοσθένους,
γίνεται τακτικὰ, ἡ διανομὴ ὅμως, φέινεται
γολαίνει. Τῶν Μαχικῶν Εἰκότων προτιμώ-
τερον εἶνε νὰ στέλλῃς τὰ πρωτότυπα, διότι ἡ
ἀντιγραφή, τὰς ἀλλοιώνει.

Μικρὰ Ἀριστοκρατίς, τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα
ὅς δημοσιεύθῃ εἰς ἀνταπόδοσιν τοῦ ἀνάκτου
περάγματος. Ναι, αἱ λύσεις, ὅσων φυλλα-
θῶν δὲν ἐδημοσιεύθησαν, εἶνε ἀκόμη δεκταί.

Γιοῦλι, τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου σου μπαμπά.
Διαβίβασε τὰ καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου. Ἀλλὰ
νὰ μὴ γράφεις. Εἰς τὴν Ὀλίφιν μιὰ ἐνδιαφέ-
ρουσα ἐνασχόλησις εἶνε πάντα παρηγοριά.

Ναι, Ἑλλάς τοῦ Ρῆγα, μεταξὺ τῶν ἀρ-
χιερῶν ἦτο καὶ ὁ ἰδικὸς σὰς Μητροπολίτης,
ὁ ὁποῖος μάλιστα διεκρίνετο διὰ τὸ ὠραῖόν
του παρστῆμα. Χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα.

Βεβαίως, Κερκυραϊκὴ Ἀἷρα, ὁ Κίνημα-
γράφος εἶνε πολὺ διασεδαστικός, ἀλλὰ δὲν
συγκρίνεται μὲ τὸ ἀληθινὸν θεάτρον. Ἡ αἰ-
σθητικὴ του, νὰ ποῦμε, εἶνε ἡ ἀναπράστα-
σις σκηνῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Διόδοτος τῆς
Σερβίας πρό τινων ἐτῶν ἀνεκρήρυγθῃ ὁ δευτε-
ρότοκος Ἀλέξανδρος, τοῦ πρωτοτόκου Γεωρ-
γίου παρατηρήντος. Ἀλλὰ τότε δι' αὐτὸν
ἔγραψεν ὁ κ. Φαίδων.

Ἡ Βάρκα τοῦ Κανάρη ἀπαντᾷ εἰς τὴν
παρατήρησιν τῆς Ζιλῆ, ὅτι δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα
ἔβαλε τὴν σάβραν, ἐπειδὴ ξεῦρε ὅτι πολλοὶ
τὴν ἀντιπαθοῦν καὶ ᾔθελε νὰ διορθώσῃ μιὰν
ἀδικίαν.

Τοριλλοβόλον II, τὸ πουλάκι μοῦ εἶπε, ὅτι
αἱ λύσεις ποῦ μοῦ στέλλεις, δὲν εἶνε ὅλαι δι-
καί σου. Ἀ, ὅχι! δὲν πρέπει νὰ στέλλῃς παρὰ
ὅσας εὐρίσκες μόνο σου.

Ὁραῖα ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν
τὴν ἐδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Βαλκανικὴ Συμ-
μαχία, Μετεωρολόγος, Ἀνὸρθωσις, Μπαρουντο-
καπνισμένη Γυλανόλευκη, Πέννα τῆς Δια-
πλάσεως, Φάων, Λουκία Θ. καὶ Ἀστὴρ τῆς
Ἐλευθερίας.

—Νὰ μὴ ἐργάζομαι; εἶπε μιὰν ἡμέ-
ραν εἰς τὸν ἱατρόν του. Εἶνε τὸ ἴδιον
ὡς νὰ βάλῃ κανεὶς τὸ μπρίκι τοῦ καφῆ
γεμάτο νερὸ ἐπάνω στὴ φωτιά καὶ νὰ
τοῦ πῇ: «Μὴ βράξῃς»!

(Ἐκ τοῦ 'Αγγλικοῦ) Σπᾶθη τοῦ Διαδόχου

—Τοτό, μὴ εἶσαι λοιπὸν τόσοσιν ἄτακτος!
Τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβηκες εἰς τὸ δένδρον, ἐσχί-
σθηκε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸ φόβο μου!

—Ἀ!... καὶ μένα τὸ πανταλόνι μου, μαμμά!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

—Μαρία, ποῦ εἶνε ἡ ἄλλη μου ἡ κάλτσα;
—Δὲν ξέρω... Μὰ γιατί, Τοτό μου, δὲν
τῆς ἔβραξες μαζί;

—Ἀνόητε! Τότε ὅταν χαμένες κ' ἦ δυνά!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῶνος

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ἐπὶ ῥόδο βγαίνει ἀγκά-
θι καὶ Ἀγὴ πρωτομαχίας τοῦ Μικροῦ
Χελιδονίου. — Ῥεμβασμός τῆς Φιλοπόρου
Καρδίας. — Τὸ μεγάλον πουλί τῆς Ἀκακί-

ας. — Ἐνας περίπατος τοῦ Φάωνος. — Ἐν-
ταπόσεις τῆς Ἡρώϊκῆς Σάμου. — Ἡ ἐν-
νοσίς μας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρῆγα. — Ἡ
βροχή τῆς Πέννας τῆς Διαπλάσεως. — Μι-
κρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Ἡ ἄνθια (τὸ τελευ-
ταῖον τετράστιχον βεδοασμένον). — 25η Μαρ-
τίου (παράκαιρον). — Ἡ Παρασκευὴ (ἄτε-
χον). — Τὸ κοιμητήριον (ἀντιγραφή).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνακεῖται,
ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τὸ δικαίωματος φρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνακεῖται ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀσπῆ-
κον εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Ξανθὴ Ναυτοπούλα κ.
(Α. Θ.). Ἐλευθερωμένο Κρητικόπουλο, α.
(Ν. Β.). Βαλκανίος Σύνδεσμος, α. (Μ. Β.).
Φανταστικὸς Χορὸς κ. (Α. Ρ.). Ἀἷρα τῆς Προ-
γυλίου, κ. (Σ. Ψ.). Μεγαλόφρων Αἰγυπτία,
κ. (Β. Τ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἀἷρα τῆς
Νίκης, α. Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, α.
Ἀἷρα τοῦ Ἀναύρου, κ. Εὐγενὲς Ἰωνικόν, α.

ας. — Ἐνας περίπατος τοῦ Φάωνος. — Ἐν-
ταπόσεις τῆς Ἡρώϊκῆς Σάμου. — Ἡ ἐν-
νοσίς μας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρῆγα. — Ἡ
βροχή τῆς Πέννας τῆς Διαπλάσεως. — Μι-
κρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Ἡ ἄνθια (τὸ τελευ-
ταῖον τετράστιχον βεδοασμένον). — 25η Μαρ-
τίου (παράκαιρον). — Ἡ Παρασκευὴ (ἄτε-
χον). — Τὸ κοιμητήριον (ἀντιγραφή).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνακεῖται,
ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τὸ δικαίωματος φρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνακεῖται ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀσπῆ-
κον εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Ξανθὴ Ναυτοπούλα κ.
(Α. Θ.). Ἐλευθερωμένο Κρητικόπουλο, α.
(Ν. Β.). Βαλκανίος Σύνδεσμος, α. (Μ. Β.).
Φανταστικὸς Χορὸς κ. (Α. Ρ.). Ἀἷρα τῆς Προ-
γυλίου, κ. (Σ. Ψ.). Μεγαλόφρων Αἰγυπτία,
κ. (Β. Τ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἀἷρα τῆς
Νίκης, α. Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, α.
Ἀἷρα τοῦ Ἀναύρου, κ. Εὐγενὲς Ἰωνικόν, α.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνακεῖται,
ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τὸ δικαίωματος φρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνακεῖται ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀσπ

46. Λ Α Μ Α (ἈΜΑΛΙΑ...)
 Λ Α Λ Μ (Πνεύμα Διάσ.)
 Μ Α Χ Π (Βίχα Με.)
 Α Μ Η Ν (ΝΗΜΑ...)

47. Ω Ο Α 48. Γηράσκω δ' αἶε
 Κ Υ Ν πολλά διδασκόμενος.
 Ε Ρ Ι (Λαμβάνομεν ἐναλλάξ
 Δ Ι Γ Λ Ι Ο Ν ἐν γράμμα ἀπὸ τῆν
 Α Ν Ν ἀρχὴν καὶ ἐν ἀπὸ τὸ
 Α Ι Ο τέλος, μέγρις ἐξαντλή-
 Φ Α Σ σεως.) — 49. ΤΑΡ-
 ΣΟΣ, ΤΙΓΡΙΣ (Τη-
 λέμαχος, ΔΙΞ, Ρήγιον, Σαύρα, Ὅπως Ἰόν,
 ΣίελοΣ.) — 50. Τὰ μάτια εἶνε ὁ καθρέπτης
 τῆς ψυχῆς. — 51. Τοῖς νόμοις πείθου (Τ' εἰς
 νόμ. εἰς π. - οὐδ).

52. Ἀρταξέρξης (Ἀρτα, Ξέρξης.) — 53.
 Λαμία (λα, μι, α.) — 54. Ἄλς - ἄλας. —
 55. Ὀθρος - θροῦς.

56. Σ Σ Σ Π
 Ο Ο Ο Ν
 Κ Κ Ρ Φ
 Υ Ω Ι Η Λ Ο Δ Λ
 Α Ν Π Δ Ν
 Ω Ο Ο Ο
 Ψ Σ Ν Σ

57. Α 58. 62. Διὰ τοῦ
 ΜΑ - ΡΙ - Α τῆς ἰάφης, Τίτος,
 Α - ΡΙ - ΣΤΟ - ΜΕ - ΝΗΣ τυρός (ἡ κῆτος),
 Α - ΜΕ - ΛΗΣ τότε, αἰμός. —
 ΝΗΣ 63. ΒΑΔΕΝ,
 ΤΟΣ (ΒαυΔρία, ἈΟΡτή, ΔεΑΤίον, Εὐλο-
 γία, ΝηΣοΣ.) — 64. Ἡ Ἑλλάς προώριστα
 νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. — 65. Ὁ Ἰπποκράτης
 ὑπῆρξε μέγας ἰατρός. (ο ὕπ ο - κρατεῖς ὑπ'
 ἥρξε - μέγα σι - ατρ - ὤς).

66. Οἰδίπους (ἦδη, πούς.) — 67. Φοιδίδας
 (φι, βῆ, δῆς.) — 68. Ἀρῶς - Ἀθως. — 69.
 Ὁ μύλος, ἡ Μήλος, τὸ μῆλον.

70. ΚΗΠΟΣ 72. ΠΥΡΟΣ
 ΗΡΩΣ ΡΟΔΟΝ
 ΠΩΣ ΕΛΛΑΣ
 ΟΣ ΦΟΝΟΣ
 Σ ΣΑΜΟΣ

71. Ἔσσι δίκης ὀφθαλμός, δς τὰ πάνθ'
 ὀρᾷ. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν
 κάτω καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ.) — 73. ΚΥ-
 ΠΡΟΣ — ΑΘΗΝΑΙ (Κίμων, ὙΔίνα,
 ΠΝεύμων, ΡΗτορικὴ, ὉΘων, ΣΑρδεῖς.) —
 74. Σαυτὸν αἰδοῦ. — 75. Ἡ Ἑλλάς ἐνίκη-
 σεν ! (ι, ἐλ, -ας ἐν οἰκ εἰς ἐν !)

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
 ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Πλατεία Ὁμονοίας
 Ὁδὸς Δώρου 8α
 Ὡραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Επιθυμῶ ἀλληλογραφεῖν μετὰ τὴν Τούχτραν.
 Μπουμπουλίνα. (ΙΓ', 157)

Δὲν δέχομαι κάρτας εἰμὶ ἀπὸ συνδρομητῶν
 καὶ συνδρομητῆρας τῆς «Διαπλάσεως» καὶ
 ἐξακολουθῶ μόνον με αὐτοὺς. — Λέλα Δημ.
 Παπαρηγορίου, Ἡράκλειον (Κρήτης) (ΙΓ', 158)

Αφελὴς Ξανθοῦλα. Μόνον ἐγώ ! καὶ ὅλη ἡ
 παρέα. — Μικρὰ Ἀριστοκρατίς.

Κρητικοπούλα, δέξασαι ἀλληλογραφεῖν
 μέσσω «Διαπλάσεως» μετὰ τὴν Μεγάλην
 Καρδιάν ; (ΙΓ', 160)

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ Τ' ΑΗΤΗΤΗΤΟΥ ΕΥΖΩΝΟΥ

Ε-μπρός με τὸ σπαθί γυμνὸ
 Υ-μνοῦσας τὴν Πατρίδα...
 Ζ-ήτω ἡ Ἑλλάδα ! ! ἐφώναζες
 Ω-ς ἄλλος Ἡρακλῆς
 Ν-ίκας καὶ Δόξας καὶ Θεῖς
 Ε-γίναν κορωνίδα
 Χ-αράς, σ' ἀντρεῖό σου μέτωπο
 Α-φοῦ ἦρθες νικητής.
 Ι-δὲς πῶς τώρα γύρω σου
 Ρ-υθόπλαστη ἡ Μεγάλη
 Ε-λλάδα ὑψώνει μὴ εὐχὴ

γὰ τὴ χρυσή σου τὴ γιορτὴ
 ποὺ φτάνει σὺν κοράλῃ !

Μικρὸ Χελιδονάκι (ΙΓ', 161)

Τὸ Μικρὸ Χελιδονάκι ἀνταλλάσσει Μικρὰ
 Μυστικὰ με πάντας καὶ πάσας. Δέχεται
 μακροχρόνιους ἀνταλλαγὰς τὸ πολὺ δύο τε-
 τράδια τὸν μῆνα. (ΙΓ', 162)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗ-
 ΣΑΝ. — Τὸν ἀγαπητὸν Μέλλοντα Ἐ-
 φρευεῖται, πρωτεύοντα εἰς τὸν διαγωνισμὸν
 τῶν Δευτῶν Λέξεων, συγκαίρουν ἐγκαρδίως
 εἰ φίλοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους καὶ Στρα-
 τηλάτης τῶν Ἑλλήνων. (ΙΓ' 163)

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Ο συνδυασμός «Κυανὸν Κόμματος» καὶ
 «Ἀγώνος» ἀποτοῦν τὸ 1912 ἐνεκεν
 ἀποκλεισμοῦ Ἡπείρου, μὴ δυνάμενων τοῦ
 τρίτου τῶν μελῶν νὰ ψηφίσουν, κατέρχεται
 πάλιν εἰς τὸ δημοψήφισμα με βεβαιωτὴν ἐ-
 πιτυχίαν. Ζητεῖται ἡ διεύθυνσις Νικητῆρας
 Ἑλλάδος καὶ Παλληνίου Ἐνώσεως.
 Ὁ Πρόεδρος: Εὐγενὲς Ἰδανικόν.

Εὐχαριστῶ ἅπαντας τοὺς ψηφισαντάς με,
 παρακαλῶν αὐτοὺς ἵνα τύχω ἐκ νέου τῆς
 ὑποστηρίξεώς των. — Εὐγενὲς Ἰδανικόν (ὑπο-
 γράφιος Β'. τριμηνίας). (ΙΓ', 165)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἀπριλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῖδα
 οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2297, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς
 ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεαμηνον, ἑξά-
 μηνον ἢ τρίμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ
 κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ :

1257, ἐκέρδιεν ἐν ὥρολογίον τῆς τσέπης.
 523, 131, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40
 κατ' ἐκλογὴν του.

1981, 389, 2064, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχ-
 μῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

79, 1472, 817, 1116, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
 δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

586, 1720, 286, 921, 700, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Δια-
 πλάσεως τοῦ προσεχῆς ἔτους.

885, 1621, 446, 2131, 216, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου
 τῆς Ἀγάπης».

2241, 313, 994, 748, 1386, 28, 1207, 1826, 51, 1156, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ
 ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φ. 3, 50.

904, 555, 350, 1912, 672, 787, 1570, 839, 493, 1432, 2093,
 148, 965, 541, 414, 1015, 1329, 716, 233, 302, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ ἓνα
 τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
 τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ κατὰ τὸ 22ον φύλλον τῆς προσεχῆς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαι-
 οῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου,
 οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδιον
 τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπεθνήσκουσιν σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρί-
 σουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1913 θὰ γίνῃ τὴν 15
 Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρω-
 σαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεαμη-
 νον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἰουλίου 1913.
 Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Δευτέρας.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ

(Πορὴν Ἀτλαντικοῦ καὶ Χιαβάδα)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

(Συλλογὴ Ποιημάτων)

Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποῦδήποτε
 ἅμα τῇ λήρῃ τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2

Γράψατε: D. E. VALAKOS

71-77 Park Place

NEW YORK, U.S.A.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 169].

ΛΘΙΝΩΝ: Ἐνδοῦς Ἀκαρόπολις, Ἀντρον τῶν
 Νυμφῶν, Μιχ. Ἀθ. Ζώνης, Εὐδοῦς Βοσκοπού-
 λα, Ἀτρόμητος Σοφοῦξέτα, Γ. Παπαδόγιαννης.
 ΛΠΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάνης Δ. Μπαγατοπούλου.
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα (18-19) Ἀρ.

Ἀν. Μπουρνέλος
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κρ. Χρ. Ἀναστασόπουλος.
 ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἐνας χορὸς απογραφῆν.
 ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Γ. Γεραῆ, Γ. Σ. Κουτσου-
 λέντης.

ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητος Εὐζωνάκι.
 ΠΑΤΡΩΝ Πατρὶνὸν Ναυτοπούλου.
 ΤΡΙΚΑΛΛΩΝ: Γ. Κ. Παπαγεωργίου.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σόλων Ν. Σαυροπούλου.
 ΥΡΑΣ: Νίκα Ἀν. Καρδούλη, Ν. Π. Βασιλείου.
 ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ: Εὐ. Γ. Μπερῆς, Πίτσα Π. Κολ-
 λιμένη, Σπ. Ἀλ. Ζάχος, Δ. Ε. Ὀλυμπίου, Ἐλένη
 Σ. Γκορτζή.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρύντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
 ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῖδα καὶ ἐκλήρωθη τὸ
 ἐν Πάτραις ΠΑΤΡΙΝΟΝ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ τοῦ ὁποίου
 ἐνεργόφη διὰ τρεῖς μῆνας